

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בשבת פרשת ויקהל פקודי (פרה) תשע"ה לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף כ"ד

ולפי זה אין לנו מיעוט בדברי ה' שאינו דוחה את השבת, ואדרבה הקדמת משכן לשבת מורה דמשכן עדיפא. ומה שנאמר אך את שבתותי תשמרו, היא גם כן מיעוט בדבר המצווה, שמותר לעשות מלאכת המשכן בשבת.

*

ונראה דהנה ה' צוה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (כה-ח). וצוה שיבנו משכן קטן בכמותו, שלשים אמות על עשר. וגם באיכותו לעשותו בנין ארעי מקרשים ואהל יריעות. ושוב בנה שלמה בית המקדש הראשון בירושלים, גדול בכמותו ובאיכותו, מאבנים גדולות וגם מקורה. ושוב נבנה הבית השני שאמר עליו הכתוב (חגי ב-ט) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון. ואיתא בגמרא (בבא בתרא ג.) גדול בבנין [שהיה גובהו יותר] ע"ש. וצריך ביאור למה הוסיפו בכבודו מבית לבית.

ונראה דאיתא בגמרא (יומא כא:) מאי דכתיב (חגי א-ח) וארצה בו ואכבד, וקרינן ואכבדה, מאי שנא דמחוסר ה"א, אלו חמשה דברים שהיו בין מקדש ראשון למקדש שני, ואלו הן, ארון וכפורת וכתובים אש ושכינה ורוח הקודש ואורים ותומים ע"כ. הרי דבבית שני היה חסר כבר השראת השכינה שהיתה בראשון. והנה בודאי שהיה השראת השכינה גם בבית שני, שהרי הכתוב אומר ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. אך הכוונה היא, כי יש כמה דרגות בזה, וכמו שביאר באור החיים (פ' תרומה כה-ט) כי בחינת הקדושה והדרגותיה לא בגדר המספר כי גבוה מעל גבוה וגבוהים, הלא תמצא אומרם ז"ל (ברכות ו.) אחד שיושב ועוסק בתורה שכינה עמו שנאמר (לעיל כ-כא) בכל המקום אשר אזכיר את שמי, ואמרו (שם) על ב' וג' וה' ועשרה, וכל אחד כפי הדרגתו.

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש וגו' (לה-א). ויש להבין כוונת אומרו 'אלה הדברים', שנראה לכאורה מיותר. וברש"י, הקדים להם אזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן, לומר שאינו דוחה את השבת ע"כ. ומבואר מזה דכל היכא שהכתוב אומר שני דברים, ומקדים אחד לחבירו, אז הראשונה חמורה יותר, ולכן ציווי המשכן באה רק כאשר אין בזה דחיית שבת.

ובזה מבוארים דברי רש"י לעיל בציווי ה' אל משה, שנאמר (לא-ג) אך את שבתותי תשמרו, ופירש רש"י אף על פי שתהיו רדופין ווריוזין בוריוזות המלאכה, שבת אל תדחה מפניה. כל אכין ורקין מיעוטינן, למעט שבת ממלאכת המשכן ע"כ. הרי הוצרך מיעוט מיוחד למעט שבת ממלאכת המשכן. והיינו דכיון שה' הקדים בדיבורו למשה, מתחלה ויקחו לי תרומה (כה-ב), ושוב נאמר לו מצות שבת. וכיון שהקדים משכן תחלה, הרי זה מורה דמלאכת משכן חשובה יותר משבת, ודוחה את השבת. על כן הוצרך להוסיף 'אך' את שבתותי תשמרו, למעט שבת ממלאכת המשכן.

אמנם הא גופא קשיא, דאם כן למה הקדים ה' מתחלה משכן, הווי ליה להקדים שבת תחלה, וממילא יהא מובן שאינו דוחה שבת. ובאמת ברמב"ן (שם) העיר על רש"י וכתב, ולא נתכוין אצלי, כי מדרש רבותינו באכין ורקין, ימעט בשמירת השבת, כי המיעוטינן בכל מקום ימעטו בדבר המצווה בו. ואם תדרוש המיעוט בענין מלאכת המשכן, יהיה מותר לעשותה בשבת. אבל המיעוט הזה (של אך) למילה או לפקוח נפש וכיוצא בהן שהן דוחין את השבת. וכן אמרו (ירושלמי יומא ח-ה) ע"ש.

ברום המעלה, אין צריכין לקישוט חיצוני להתכבד, אבל אם יש חסרון בפנימיותו, צריכין לעטר אותה בקישוט חיצוני כדי להעלות כבודה. ותלמידי חכמים שבבבל כיון שלא היו מופלגים כל כך כבני ארץ ישראל, ומכל מקום הוטל חיוב לכבד את הכהן שבימיר, על כן הוצרכו להיות מקושטים בלבושיהן ויתכבדו על ידי זה.

וכמו כן המשכן במדבר אשר כבוד ה' מלא את המשכן, וכאשר נכנסו לתוכו הרגישו כולם התרוממות הנפש מהקדושה שהיתה שורה שם, על כן לא הוצרך להתכבד הבית בחיצוניותו, ודי היה גם במשכן של קרשים ויריעות. לא כן הבית הראשון שכבר לא היתה ההשראת השכינה גדולה כל כך כמו במשכן, על כן הוצרך לקשט את הבית כדי שיעשה רושם יותר. ובבית שני שחסרה השראת השכינה עוד יותר, על כן גדול יהיה 'כבוד' הבית האחרון מן הראשון, שיצטרכו לכבדו ולקשטו מבחוץ עוד יותר מהבית הראשון.

ושמעתי פעם דבר צחות מדודי הגאון בעל בית הלחמי זצ"ל שאמר, על מה שמבואר ברש"י (בראשית כח-י) שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה ע"ש. והיינו שבזמן שהאדם גדול הוא באמת צדיק, אז הוא הודה הוא זיוה, ואין מן הצורך להגדיל הדברים החיצוניים, כי הוא עצמו ההוד וההדר, אבל כאשר יצא צדיק מן המקום, שאין צדקתו שלימה, אז עושה רושם, צריכין לעשות עבורו דבריו שיעשו רושם, ולעטרו בדברים חיצוניים ע"כ.

*

ומעתה מובן כי אילו זכינו, ולא היו ישראל חוטאים בחטא העגל, אלא היו נשארים במדריגתם שהיו במתן תורה, אשר אני אמרתי אלקים אתם ובני עליון כולכם (תהלים פב-ו), שהיו כמלאכים, ונעקר יצר הרע מלבם (שהש"ר א-ב), אז ההשראת השכינה שהיתה במשכן היה פי כמה יותר ממה שהיה אחר החטא, אשר אכן כאדם תמותו, ונתפרקו מהכתרים שהשיגו במתן תורה.

והנה דעת הרמב"ן (לה-א) כי פרשת תרומה, ציווי ה' למשה לעשות משכן, היה עוד קודם שעשו ישראל העגל ע"ש. וכן הוא דעת הזוהר הקדוש (ח"ב קצה). שפרשת תרומה נאמרה למשה קודם חטא העגל. ומעתה יש לומר כי בשעה שאמר ה' למשה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, היתה הכוונה השראת השכינה באופן היותר נעלה, דוגמא דלעילא, ויתכן שאז היתה קדושת המשכן עדיפא וחמורה יותר מקדושת השבת, והיו

ואמרו עוד (ב"ר עד-יז) שאין השכינה שורה על פחות מס' ריבוא, כי מטעם זה לא ניתנה תורה להאבות עד שהיו הבנים במספר ס' ריבוא, מכאן תקיש ותדין כי הדרגות הקדושה הם מא' עד ס' ריבוא, וזה בבחינת המספר, ובבחינת האיכות כמה הדרגות מאחד לאחד אשר אין קץ, וכיון שכן כאשר אמר ה' למשה שישכון בתוכנו, לא ידע משה הדרגות של בחינת השוכן כמה שיעורה, לזה נתחכם ה' ודיבר אליו כדברים האלה, ושכנתי בתוכם ככל אשר אני מראה אותך, סמך ככל אשר וגו' לושכנתי, לומר כי אותה בחינה המדברת עמו, כשיעור אותה המרכבה אשר היה מראהו, ישכון בתוכם ע"ש. ועל זה כווננו כי בבית השני היה חסר השראת השכינה מהמדה שהיה בבית הראשון ומהמשכן (ועיין בזה בשר"ת בנין ציון ח"א סימן ג').

והיינו כי השראת השכינה היא לפי ערך קדושתן של ישראל, ובבית שני שהיה כבר אחר גלות בבל, שמדריגתן של ישראל לא היה עוד ברום המעלה, על כן לא יכלו להמשיך השראת השכינה בתוכם, כפי מה שהיה בזמן הבית הראשון שהיו אז במדריגה נעלה יותר. והנה דור המדבר היה הדור היותר נעלה מכל הדורות, שזכו לראות בעיניהם קריעת ים סוף, וראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל, והראו באצבע זה א-לי ואנודה (שמות טו-ב), ושוב ראו גילוי ה' במתן תורה. ואחר זה היו עוסקים כל היום בתורה ועבודה, ומזונותם היה לחם שמלאכי השרת אוכלים, שנודרך גופם, חזכו להיות כמלאכי השרת, לא ראו טפת קרי מימיהם, ובמותם לא שלטה בהם רמה ותולעה (פרקי דרבי אליעזר פרק מא). ונראה שהשראת השכינה שהיתה במשכן ה' במדבר, היה עוד במדריגה יותר עצומה ממה שהיה אחר כך בבית ראשון. [ושוב הראוני כן בספורנו (סוף פרשת פקודי) כי ענן ה' על המשכן יומם וגו' (מ-לה) שכתב, וכל כך היתה שריית השכינה קבע במשכן שלא היה מסתלק כלל משם עד שהיו ישראל צריכים לנסוע. וזה לא היה בשילה ולא בבית ראשון ולא בבית שני. אבל יותר מזה יהיה בבית שלישי יבנה ויכוונן במהרה בימינו, כאמרו (זכריה ב-ט) ואני אהיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה ע"ש]. ולפי זה במשכן היתה השראת השכינה ברום המעלה. ושוב בבית ראשון היה פחות מזה, ובבית שני פחות עוד יותר.

וענינו נראה שזהו על דרך שאמרו (שבת קמה:): מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצויינין [מצויינין עצמן בלבושים נאים], מפני שאינן בני תורה [כל כך לכבדם כבני ארץ ישראל מחמת תורתם, מכבדים אותם מחמת לבושיהן שנראין חשובין] ע"כ. הרי שאם הפנימיות היא

בירוּשָׁלַיִם (ברכות ד-ג) תניא בכל יום מתפלל אדם שמונה עשרה ברכות. ולמה שמונה עשרה, אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן כנגד שמונה עשרה ציווין שבפרשת משכן שני (כנגד י"ח פעמים דכתיב בפרשת פקודי כאשר צוה, לבד הציווי של פסוק הראשון) ע"ש. וכן הוא גם בבעל הטורים (מ-כא). ונראה בביאור השייכות של תפלת שמונה עשרה עם בנין המשכן. כי הכתוב אומר ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (כה-ח). וביארו המפרשים בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל. והענין יש לומר, כי בתוך מקדש ה' היה שורה רוח קדושה נוראה, שהשפיע על כל האדם שנכנס בו, שיוכל להתפשט מחומרי גופו, שלא יהא מושפע מתאוות העולם הזה, אשר הוא עולם ההסתר. ולכן נצטוינו שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך (דברים טו-טז), לבוא לבית ה' לראות וליראות, כי זה ישאיר השפעה רבה עליו כאשר יחזור לביתו. וכמו שסיים הכתוב ולא יראה את פני ה' ריקם, שלא יצא בידיים ריקניות ממה שבא לראות פני ה', אלא מוכרח הוא שזה יעשה רושם עז עליו.

ומצינו במעשר שני, ואכלת לפני ה' אלקיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם וגו', למען תלמד ליראה את ה' אלקיך כל הימים (שם יד-כג). ומבואר בתוספות (בבא בתרא כא). דלפי שהיה עומד בירושלים עד שיאכל מעשר שני שלו, והיה רואה שכולם עוסקים במלאכת שמים ובעבודת ה', היה גם הוא מכוין ליראת שמים ועוסק בתורה ע"ש. וזהו גם מה שאמר הכתוב ולא יחמוד איש את ארצך בעלותך לראות את פני ה' אלקיך שלש פעמים בשנה (שמות לד-כד). והיינו כי כל אחד יש לו ארציותו וחומריו שהוא חומד אחר תאוותיהם. אבל התורה מעידה כי בעלותך לראות את פני ה', תשפיע זאת עליו שלא יחמוד איש את ארציותו, אלא ישתוקק לנצל את ימי חייו לעבודתו ית"ש, כי גודל קדושת המקום ישפיע עליו התעלות בקדושה.

ואיתא במדרש (ב"ר סה-כב) וירח את ריח בגדיו (כו-כז), כגון יוסף משיתא, בשעה שבקשו שונאים להכנס להר הבית, אמרין יכנס מהם ובהם תחלה. אמרי ליה [ליוסף משיתא] עול ומה דאת מפיק דידך. נכנס והוציא מנורה של זהב, אמרו לו אין דרכו של הדיוט להשתמש בזו, אלא עול זמן תנינות ומה דאת מפיק דידך, ולא קיבל עליו, נתנו לו מכס שלש שנים ולא קיבל עליו. אמר לא דיי שהכעסתי לאלקי פעם אחת אלא שאכעיסנה פעם שניה. מה עשו לו, נתנו אותו בחמור של חרשים והיו מנסרים בו, היה מצווח ואומר ווי אוי אוי שהכעסתי לבוראי ע"כ. ופירשו בו, כי עצם המצאו בבית ה' לשעה

רשאינן לעשות מלאכת המשכן גם בשבת, כי הקדושה קלה של שבת היתה נדחית נגד קדושת המשכן ההוא. ועל כן הקדים ה' אז למשה מצות משכן קודם מצות שבת, כי קדושת שבת נדחית עבור בנין המשכן, ומצות בנין משכן קודמת בחשיבותה למצות שבת. ועל כן שפיר אמר ה' 'אך' את שבתותי תשמרו, וכמו שביאר הרמב"ן שהמיעוט על השבת, שנדחה מפני המשכן.

אבל בסופו חטאו ישראל בעגל ונפגמה מעלתם, והשראת השכינה במשכן אינה עוד בדרגא זו, שתהא עולה קדושתה על קדושת השבת. על כן הקדים משה שבת למשכן, ולהורות שאין השבת נדחית עבורה. וזהו שאמר משה אליהם, 'אלה הדברים' אשר צוה ה' לעשות אותם, עבור שבנתיים חטאתם בחטא העגל באמרם 'אלה אלהיך ישראל' (שמות לב-ח), על כן נשתנה הענין מתחלתו. וצוה ה' להקדים קדושת שבת, כי קדושת המשכן לא תהא יותר מקדושת השבת, ואין השבת נדחית מעתה עבורה.

*

ויש לומר עוד, דהנה בגור אריה (לה-ב) כתב לבאר הטעם שצריכין אזהרה שאינו דוחה שבת, הלא אין עשה דמשכן דוחה לא תעשה ועשה של שבת. משום דהוה אמינא שלא אסרה תורה אלא מלאכת אדם, שהרי נאמר (שמות כו-יב) ששת ימים תעשה מלאכתך וגו', מלאכתך דייקא מותר רק ששת ימים, אבל מלאכת שמים כל שבעת ימי השבוע מותר, על כן צריך קרא שאינו דוחה את השבת ע"כ.

ונראה בטעם הדבר שנאסרה גם מלאכת שמים, כי בהיות שיתכן שיעשנה בפניה, שתהא כרוך בו גם הנאת עצמו. והיינו על כמה אופנים, על מנת שיחיה בני (פסחים ח.), או על מנת לקבל פרס לעולם הבא, ומה גם שיש בזה כפרה על חטא העגל, יבוא זהב המשכן ויכפר על זהב העגל (שמו"ר נא-ו). ואם כן אין זה מלאכת שמים טהורה, אלא כרוך בה מלאכה גם לצורכו וטובתו, על כן אין שבת נדחית עבורה, דהוי גם כן בכלל מלאכתך. אמנם קודם חטא העגל, הרי אני אמרתי אלקים אתם, שהיו מופשטים מהחומר כמלאכי אלקים, והיו עובדים ה' בלי פניות, רק בלתי לה' לבדו, אז היתה בנין המשכן מלאכת שמים לבד, ואין בה משום חילול שבת, דמלאכת שמים לא נאסר, ועל כן אז הקדים ה' מצות משכן, כי קדושת השבת היתה נדחית מפני בנין המשכן.

*

קלה, נספג בו קדושה עד שלא היה יכול לחטוא, וסירב להכנס פעם שניה עד שמסר נפשו על זה. ולכן צוה ה' ועשו לי מקדש, כדי שתהא בעולם מקום מיוחד של קדושה דוגמא דלעילא, שיוכל כל אחד להתעלות שם, ועל ידי זה ושכנתי בתוך כל אחד ואחד מישראל.

אמנם מעת שחרב בית מקדשינו, ואין לנו מקום של השראת השכינה בתחתונים, הרי הבטיח לנו ה', ואהי להם למקדש מעט בארצות אשר באו שם (יחזקאל יא-טו), ואמרו חז"ל (מגילה כט). אלו בתי כנסיות שבבבל ע"ש. והיינו שכאשר בא אדם להתפלל, אז פושט עצמו מחומריותו ומנתק עצמו מהבלי עולם, ומדבק נפשו בחי החיים, ואז נשפע עליו קדושה עליונה על כל היום כולו, גם אחר שיצא מהבית הכנסת. ובביאתו להמקדש מעט להתפלל, זהו מעין ביאתו לבית המקדש בהיותו בנוי. ועל כן תיקנו בתפלה שמונה עשרה ברכות, שהיא מכוון נגד הציווים של עשיית המשכן, כדי לעורר האדם בעומדו בתפלה, שזהו דוגמת המשכן, שעל ידו זוכה ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל.

*

קרינו בפרשת היום, פרשת פרה אדומה, שהיא טהרתן של ישראל, שאמר עליו הכתוב זאת חקת התורה וגו' (במדבר יט-ב), שהיא חוק בלי טעם. וברש"י הביא בשם רבי משה הדרשן שיש הרבה דברים בפרה אדומה שהם מכוון נגד חטא העגל, עיין שם לפי דרכו. ויש לומר בזה עוד, ולבאר גם כן מה דאיתא במדרש (במדבר יט-ג) כל זה ניסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני (קהלת ז-כג). אמר שלמה על כל אלה עמדתי, ופרשה של פרה אדומה חקרתי ושאלתי ופשפשתי, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני ע"כ. הרי ששאר החוקים שיש בתורה עמד שלמה המלך על טעמים, רק פרשה זו לא היה יכול להשיגה. ויש להבין מאי שנא חוק זה משאר כל החוקים. ואמרו (שם יט-ו) עוד, אמר לו הקב"ה למשה, לך אני מגלה טעם פרה, אבל לאחר חוקה ע"ש. ויש להבין מאי שנא משה שזכה להשיג גם טעם חוקה זו.

ונראה כי בודאי כל חוקי התורה יש להם טעם, שאם לא כן לא היו מצווין לעשותם. אלא השיגה תורה שרוב בני אדם אינם מסוגלים להבין טעמים, שאין להם הכלים שיוכלו לקבל סברתם. ודוגמת ילד קטן

שאינ שכלו חד, שאין במציאות להסביר לו כמה דברים. אמנם כאשר נעשה מבוגר הוא מתחיל להבין הרבה דברים שלא עמד עליה מתחלה. וכמו כן הם חוקי התורה, לפי קוצר שכל האדם אי אפשר לו להבינם. והנה אמרו חז"ל (ראש השנה כא:): חמשים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחת, שנאמר (תהלים ח-ו) ותחסרהו מעט מאלקים ע"ש. וקודם יצירת הלך נגזר טפה זו מה תהא עליה, חכם או טפש (גדה טו:), וכמה תהא שיעור חכמתו, עשר שערי בינה או עשרים וכו'. ולכן השגת בני אדם שונה אחד מחבירו. ולכן שלמה המלך שנאמר עליו ויתן אלקים חכמה לשלמה ותבונה הרבה מאד וגו', ותרב חכמה שלמה מחכמת כל בני קדם וגו', ויחכם מכל האדם (מלכים א ה-ט). ואם כן השיג שלמה כל המ"ט שערי בינה, על כן הבין גם טעמי חוקי התורה, כי חכמתו היה נשגב יותר משאר בני אדם. אמנם עדיין היה חסר לשלמה שער הנו"ן שלא ניתנה לבני אדם, ובה כמוס טעם פרה אדומה (אדמה בגימטריא נ'), ולכן על חוק זה אמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני.

והנה מבואר בלקוטי תורה להאר"י (פ' ואתחנן), כי קודם שחטאו ישראל בעגל היה משה בתכלית השלימות, והיה משיג שער החמישים של נ' שערי בינה, וכשחטאו ישראל נעלם ממנו. וזה שכתוב (שמות לב-ו) לך רד כי שחת עמך, ר"ל רד ממנין ל"ך [משער הנו"ן שבגימטריא ל"ך]. וזהו שדייקו חמישים שערי בינה נבראו בעולם וכולם ניתנו למשה, אך לאחר זמן חסר אחת, חסרוהו אחד. אמנם קודם מיתתו זכה שוב להשיג גם שער ההוא עכ"ד.

אם כן כאשר קיבל משה תורה בסיני, השיג התורה בכל החמשים שערי בינה (ומכל שכן שהשיג כן במרה, כמבואר ברש"י (שמות טו-כה) שפרה אדומה ניתנה במרה), וממילא השיג גם טעם פרה אדומה, ולכן אמר לו ה', לך אני מגלה טעם פרה אדומה, כי לך נתגלה שער החמשים שבבינה, אבל לאחרים חוקה. ולכן זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמור, כי רק לאחרים היא חוקה ולא למשה עצמו. – ואם כן לולא חטא העגל היו הרבה חכמים שיכולים להשיג גם חוקת הפרה, רק בחטא העגל ניטל השגת השער הנו"ן, ומאז נעשה מצוה זו חוק בלי טעם, לכן פרטי פרה אדומה מכוונים המה נגד חטא העגל.

הגליון הזה נתגב על ידי

מוה"ר ר' יעקב רמב"ן ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בארצות בני למול טוב	מוה"ר ר' חיים יודא שפיטץ ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בארצות בני למול טוב	מוה"ר ר' יצחק אלעזר ווערצבערגער ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בארצות בני למול טוב	לעילוי נשמת הר"ר חיים מושולם פייש ב"ר אליעזר צבי ע"ה נפטר ר"ח ניסן - תנצ"ב.ה. נתגב ע"י בנו מוה"ר משה שפיטצער ה"ו	ברכת מול טוב להרה"ג ר' שמחה אהרן שטרנאהלי שליט"א דומ"ץ בקהלתנו הק' לרגל השמחה השרויה במעונות בהכנס בני לעול התורה והמצוות
מוה"ר ר' יונה לעפקאוויטש ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בתגלחת בני למול טוב	מוה"ר ר' יעקבא זינגער ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בהכנס בני לעול התורה והמצוות	מוה"ר ר' יוסף באדאנסקי ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בהכנס בני לעול התורה והמצוות	מוה"ר ר' דניאל בלומענפעלד ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בהולדת בתו למול טוב	מוה"ר ר' שלמה ברוך עללנער ה"ו לרגל השמחה השרויה במעונות בארצות בני למול טוב